

Bernhard Barnstorff

**Programma Qvo Ad Funus Qvod ... Dn. Caspar. Matthaeus Mullerus J.U.D. Ac
Prof. Publ. Unicæ ... Filiolæ Margaretæ Catharinæ A Meridie Paratum Habet
Patres Ac Cives Academiæ Studiose Invitat**

Rostochii: Weplingius, [1703]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn768236398>

Druck Freier Zugang

Barnstorff, B.,

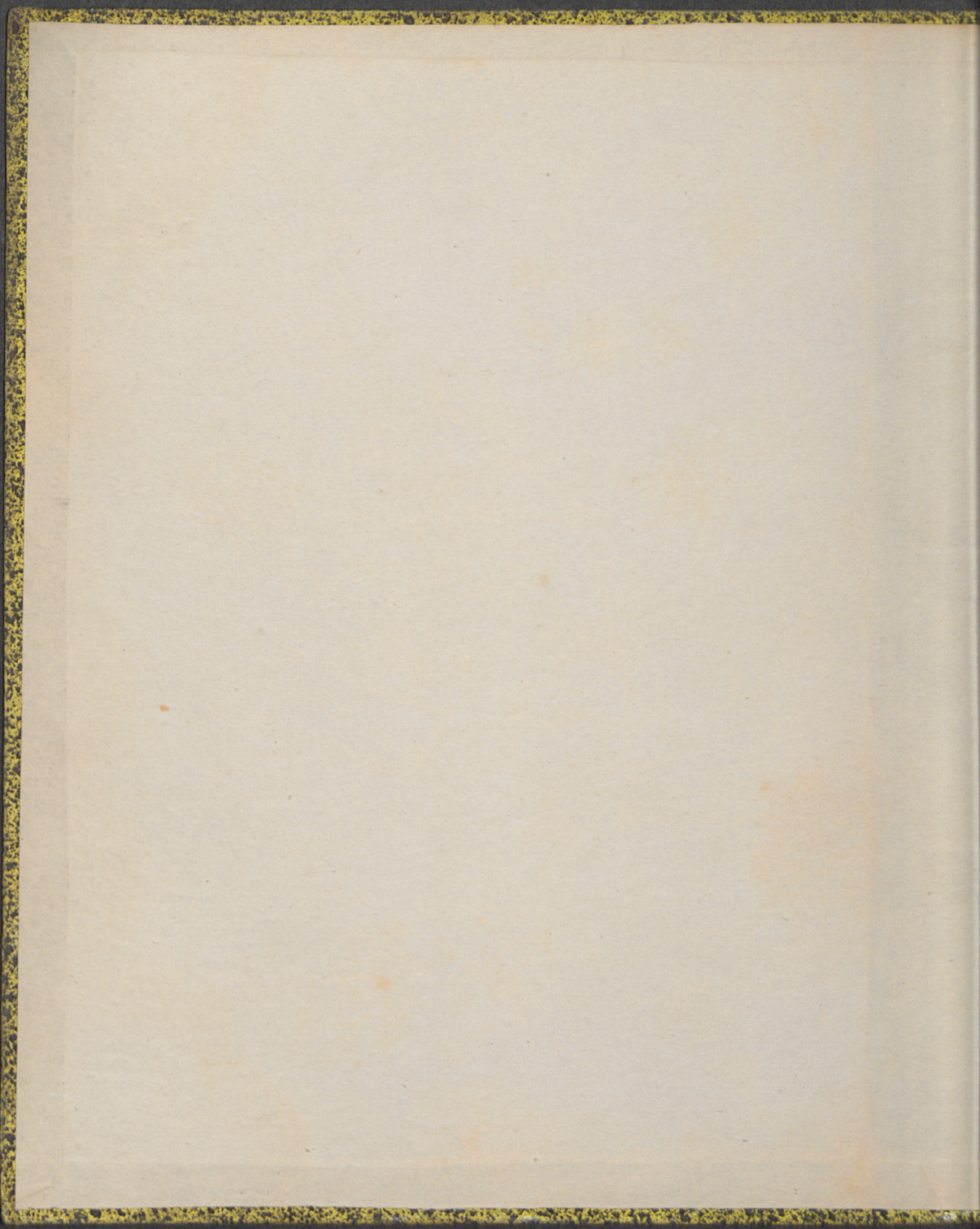
in

h.c.
C.M. Müller.

Rostock, 1703.

13.

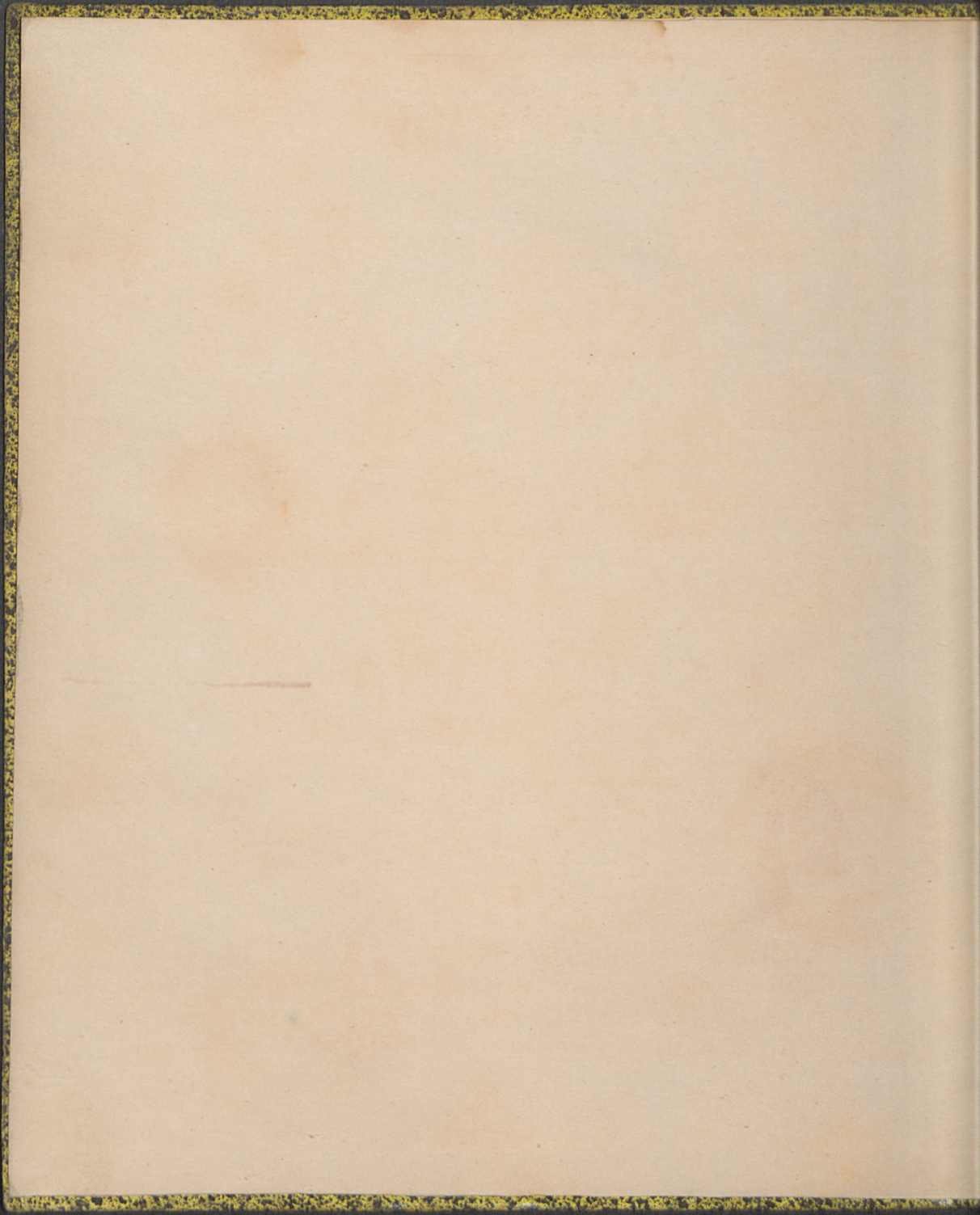

PROGRAMMA

QVO
AD FUNUS
QVOD

EXCELLENTISSIMUS AMPLISSIMUS
AC CONSULTISSIMUS

DN. CASPAR. MAT- THÆUS MULLERUS

J. U. D. AC PROF. PUBL.

UNICÆ. ATq. OB. ID. MULTO. DESI-
DERATISSIMÆ. FILIOLÆ

MARGARETÆ CATHARINÆ

not. Biermann

A MERIDIE PARATUM HABET

PATRES AC CIVES ACADEMIÆ
STUDIOSE INVITAT

BERNHARDUS BARNSTORFF

HODIE UNIVERST. RECTOR

ROSTOCHII,

Typis JOH. WEPPLINGII, Univ. Typogr.

On judico mihi hodie prolixè labo-
randum fore, circa argumenta, aut
speciem ipsis conciliandam; quo Pa-
tres Academiæ cum VIRO AM-
PLISS. &c. JCTISS. DN. CASPAR
MATTHÆO MULLFRO. J.U.D.
ac PROF. PUBL. FAUTORE NO-
STRO ATQVE COLLEGÆ ÆS-
TIMATISSIMO in gravissimi luctus
societatem adducam. Per solum etenim, quo illos com-
pellavi, nomen sicubi ipsos obtestatus fuero: acta jam fore
omnia existimo & conclamata. Illius sane nominis, quot-
quot sive natura, sive cura sumus, sive doctrina etiam paren-
tes, adeo consuevimus tenaces esse, ut quicquid potius quam
illud nobis eripi malimus. Ei sane nobis servando tam in-
vigilamus anxie tam nostrummet sæpè defraudamus ge-
nium, tam quæ nos capere pro superioris vitæ molestiis
aut dura conditione primas ætatis capere oportebat, à pro-
le intercipi non patimur modo, sed cum quadam animi
voluptate id omne eo convertimus. Fingat jam sibi, quis-
quis hæc ita esse agnoscit, vel unica clade omnem sibi prolem
extingui; vel quod multo est acerbius repetitis per vices
ictibus mortem sua quasi invadere viscera ac sensim cor ipsum
exedere: donec tandem universa expiret familia. Ferreus
fit oportet & è durissimo filice venas habeat & sanguinem
ipsa brumali glacie gelidior: cui ea cogitatio ægerrime
non faceret. Namque naturam ita exuere & prorsus igno-
rare velle, quod jucundum sit sobolem habere, gravissimum
habuisse, quod si requiras à theologo: crederem non minus
ad id stupidam fore & ignavam voluntatem quam in myste-
riorum concepta intellectus. sin velis à philosopho discere:
is sane non tam affectus exuendi quam aliquo modo dissimu-
landi

landi præcepta daturus est, quæ intra animum suum nunquam didicit. Denique Jurisperitiæ ad Medicinæ propria sunt principia tueri suos, suum vindicare aliosque servare velle. Enimvero quod si de his rebus sola cogitatio interdum implicat mentem nostram neque leviter divexat: quanto acerbiores rei sensum esse existimatis? Leve est illud, quod non manu comprehensum habetur vitæ præsentis bonum, & quæ sola cogitatione prospicimus mala aut sponte comminiscimur, mentis oculos quam maxime fallunt. Heroas nos esse putet & neque metu neque sensu neque habitu cujusvis mali perterritos: quisquis aliquando nos, dum prospera procedunt omnia, de tolerantia adversarum rerum deque tranquillitate animi contra omnem vitæ molestiam tam acute audiat philosphantes, tam pectus bene præparatum, tam constantem nobis animum jactantes. Sed quæ nobismet solum imaginamur mala, non ea magis diuturna sunt, quam cogitationibus istis vacare nobis non est tædio: hoc etenim quando nos capit, dum missas facimus hæc molestias & tristitiæ finis cum ipsa cogitatione adest. At ipsa calamitas adeo est pertinax tamque imperiosa: ut non tam accipiat leges quam præscribat neque tam facile deserat volentem, quam consequatur maxime invitum. Illud autem si ad calamitatem insuper accedit, ut ea non simplex sit, sed sub eadem plane specie iterum redeat ac rursus insurgat, ac retorcurrat denuo; illud demum est in quo desudare possit præsentissimus quoque animus & non nisi ægerri-
mè eluctetur. Sane ea est in corpus recidui acutioris morbi natura ac vehementia, ut non facile vincatur, & rarissime arti cedere soleat. Sed qui per intervalla in eundem relabatur luctum illi cum antehac quæcunq; excogitari potuerant solatii præsidia fuerint, apposita; dehinc vulgaria existimantur, & ægre sufficiunt. Quæ reputantes omnia hodie facere

cere ne utiquam possumus quin in ista die Mulleriana genti plus satis esse materiae ad lugendum agnoscentes; illi addicamus mutui doloris nostri studia, atque impensissima pro tanti vulneris remediis vota adjungamus. Vos autem, Cives Svavissimi, quia praesens illud funus nobiscum acerbius laturo essetis, si superioris argumenti vis ad vos spectaret, ita quidem persuasissimum habete: ex ista jactura eademque toties reiterata tantopere paternum adfligi pectus, quam vobis accidere posse creditis, si quando funera paterna aut iis proxima animo vestro repraesentatis. Obtusior certe evadit ille dolor, quem parentum obitus infigit: quia plerique non tam vitae autorem quam vitae praesidium & sustentationis instrumenta sibi erepta esse vident. Sed quia a liberis nil habent, quod expectandum sit, parentes quam eos, in quibus recumbere possit amor illorum & cui bona reinqui olim possint omnia: certe nihil tum, ubi eripiuntur talia pignora aliud habet quod agat, nihil quod praeterea doleat paternus animus quam unicum ac simplicem luctum. Is quia tum solus in fauciam mentem dominio pollet, tantam exercet tyrannidem tamque saevit; ut nihil possit tam dici triste ac durum, quin adhuc minus dixisse videaris. Ignoscat mihi is, qui pro dolor hodie vera esse sentit, quae ego haecenus scripsi, quod penitius atque incautius forte contigerim ejus animum ex ea parte, quae ipsi maxime dolet. E quidem illud facile agnosco non probe ad consolandum subducta ratione scribere illos, qui cum lugubre quidpiam consignari debet, in eo exercent scribendi facultatem, ut luctum exaggerent, & dolorem quam copiosissime circumloquantur. Ego tamen medicorum eodemque meo more egi; qui ita fert, ut non possit sanari vulnus aut religari, quin prius illud universum retexeris, priora evulseris pharmaca

maca & confidentius idipsum contrectaris. Atque videtur mihi etiam, quoniam qui in luctu sunt, si alios *σολυπηγους* intelligunt, exinde aliquale sibi solamen efficiunt: eos tum multo efficacius hoc salutii genere uti, quando revera atque intime alios vident luctum æstimare. Propter idipsum etiam existimo penitius mihi fidem habiturum esse moestissimum parentem, quando pro tanto, quem adeo perspectum mihi exploratumque esse deprehendit, luctu ipsi uberrimam divinæ consolationis virtutem apprecor: quo discat DEO ita volenti concedere; ex beatitudine, quam filiola nunc obtinet, firmissimum capere solamen; atque orbitatem eo argumento revelare, quod tot jam cælo hæredes tradiderit. Nunc autem faciam quod hoc genus scripturæ postulat, & de vita item ac obitu teneræ virginis pauca ad vos referam. Genuit illam is, qui nomine & meritis in academiâ tum quidem per moralis philosophiæ hodie per Juris publicam doctrinam celebratissimus; ex Nobilissima CATHARINA ELISABETHA BIERMANNIA filia Consultissimi, Amplissimiq; Domini HENRICI BIERMANNI, J.U.L. atque augustæ Svecorum REGINÆ CHRISTINÆ à Provincialis Judicii per Pomeraniam præsidio, ex ANNA ARNOLDIA, quæ gens immortalis apud nos memoriæ, suscepta: quæ sane si ordine naturæ fata fluxissent beatæ virgini, olim eandem penitus adultam elocatum atque variis auctam nominibus fati necessitate relinquens, lauta perquam hæreditate in ipsam potuisset transmittere omne virtutum genus, quibus ipsa abundat penitus. Enimvero tanto accidit utrique parenti hoc funus acerbius magisque lamentabile; quippe quantum nunc simili jactura afficiuntur: & quam è sequiori Sexu Unicam solamque sibi remansisse hæctenus gaudebant

)(3

pro.

prolem, eam post quinque, jam paratas liberis suis exequias nunc efferendam habent. Quamquam, dummodo ex recenti isthac plaga convalescent, non dubito, quin ita animum sint inducturi: Satis esse, quod DEO optimo maximo, (cui sane soli fieri debet & sacrum esse, quicquid liberorum suscipimus, educamus, alimus atque amamus, quæ fidei commiserat, illibata ac intemerata tradiderint; & prolem teneram, antequam e seculi contagio vitia contraxerit, ingenuam ad meliores transmiserint. Est inter illos, & quasi stella primæ magnitudinis emicat Θεολογίας
HENRICUS MULLERUS: Cui quidem Viro quantum nostra debeat ætas tum demum fiet ut appareat, quando eundem cæli fulgore circumfusum penitus atque involutum conspicabimur. Is autem nostræ avus est, ex **MARGARETA ELISABETHA SIBRANDIA**. Mullerianum atque Sibrandianum nomen in generis deprædicandis splendore sufficiunt mihi si quidem non in majoribus, sed in maximis apud nos nominibus locum habent. Adspexit illa lucem Nonis Decembribus A. 1696. atque statim parentibus delicias, generi suavissimum nomen, singulis qui (quod de omnibus meruit familia) Mulleriano nomini bene cupiant sive spectaculum, ipsique ecclesiæ atque cælo novellam civem attulit. Sexennium ergo est cum quatuor mensium (si triduum adimas) excessum quod vixit. Parum; sed satis tamen: quia bene vixit & beate mortua est. Diceres sane eum brevi hoc temporis decursu tamen vitam ejusque pleniores explevisse numeros. Cum primo anno infantiam deposuit: cum secundo autem ex ephebis quasi egressa in solidiorem paterni amoris spem adolevit, cum tertio anno virilem quasi ætatem deposuit; quippe initiata rudimentis fidei Christianæ iisque tum aliquatenus con-
cep

ceptis quasi Christo Servatori nubilis evasit: quarta ætas
sequenti anno continetur, quo omnia jam firmiora
habuit probæ indolis ac optimæ spei indicia: Quinto au-
tem anno quasi deteri cœperunt vires ac pristinus vigor
deficere; quando prima semina exitialis morbi passim emer-
serunt: e sexto deniq; anno, qui ipsi fere perpetuo ægræ
agendus fuit, quasi ex prostrata Senectute properavit ad
mortalitatis terminos, atqve intra tot monades annorum
his vitæ miseris defuncta fuit, quot aliis annumerantur
vulgo annorum decuriæ. Dicere nunc possem, quantus
in illa fuerit decor, quanta in moribus elegantia, quanti
in verbis lepores? quam suavem paterno pectori complexus,
quam grata manibus oscula, quam festivos oculis atque
animo lusum dederit, quam vultus præstantia, quibus erga
domum ingressos blandimentis, quam adversus omnes gra-
tia fuerit; quoties ipsa vel suavi gestu, vel venusto risu,
vel molli joco abstergerit paternas curas mentemq; mole-
stis occupatam demulserit. Atq; his multa plura affer-
rem, si ea sine exquisitissimo Parentis dolore posset fieri
commemoratio. Parcā affectui ejus, atqve vobis mo-
do adhuc, qui tenera virgo mortem oppetierit, recensēbo.
Trimestre jamdum est, quod primum non tam male ha-
bere, quam morbo pleniori impeti cœpit: qui principium
habuit ex verminosæ materiæ ac humorum acrium in-
testinis leaturigine: Hinc stomachum atq; intestina acutis-
sime cruciatibus læpe exerceri sentiebat; quocum diarrhæa
frequens, crebri ad vomendum impetus, nausea jugis, per-
petua præcordiorum anxietates, vehementiores singultati-
ones, pruritus narium, invadens per intervalla febris, ardo-
res continui qui partes masculosas depascebant plane atq; alia
conjuncta tuere accelerandæ mortis instrumenta: quæ
cum

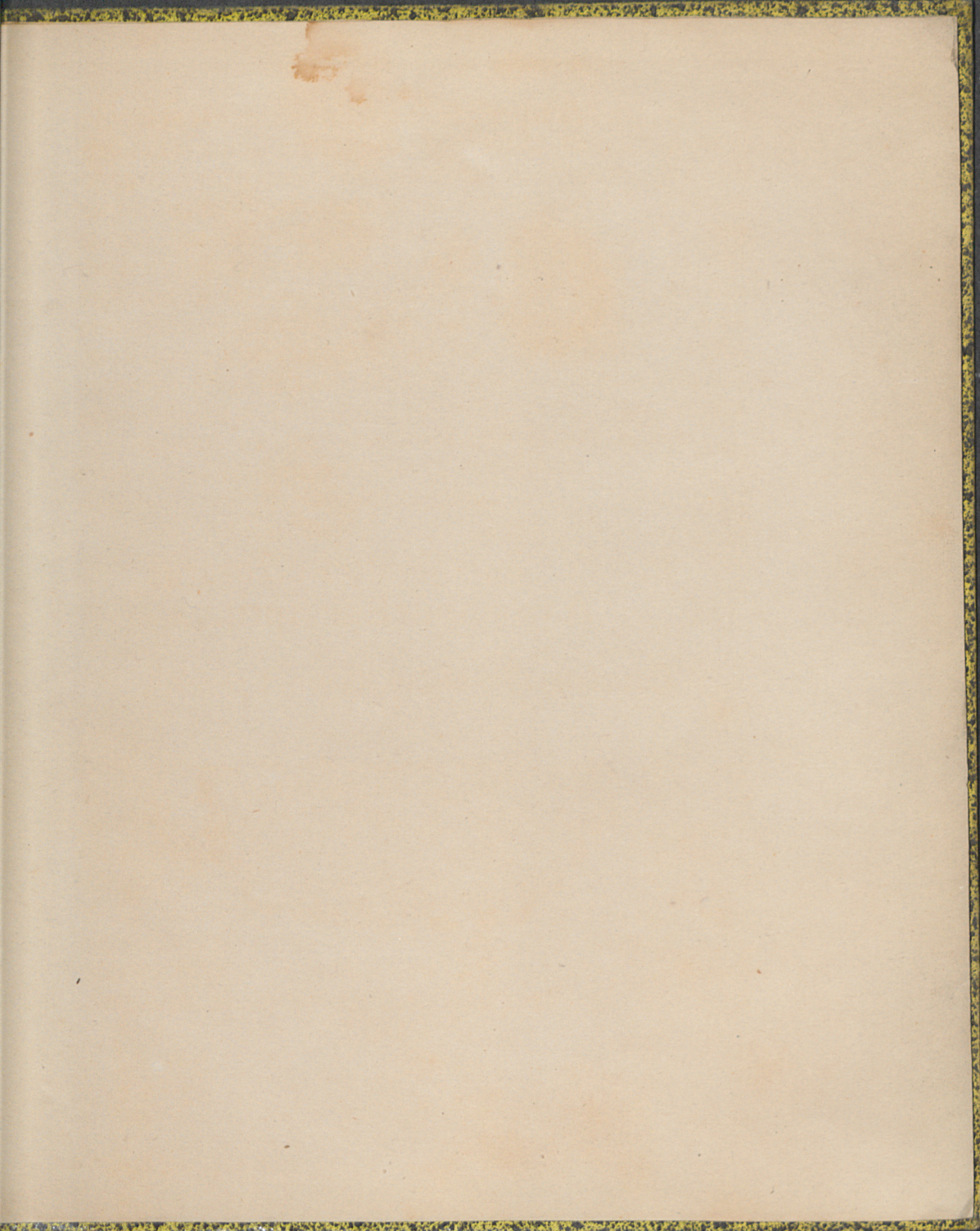
cum levia quædam præcessissent deliria, terrores in somno animiq: deliquia, nulli medicinæ locum facientia tandem altera hujus mensis die in domino ipsam occupavit, & cælo tradidit. Nihil ergo fecit ista fati inclementia mœstissimis parentibus reliquum circa mellitissimam unicamque filiolum, quam ut eam solenniter atque quanta fieri potest ac debet celebritate sepeliant: Quod ipsum cum fieri ab ipsis possit tanto facilius, si vos omnes aditis in funere atque in exequiis procedatis. Proceres ac Cives universos meæ civitatis oro rogoque: ut a meridie frequentes adsint, atque sic luctuosum illud funus, Amplissimæ familiæ MULLERIANÆ desiderium, suæque mortalitatis præsens exemplum conlequantur.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus
A. 1703. Iphis Eid. April.

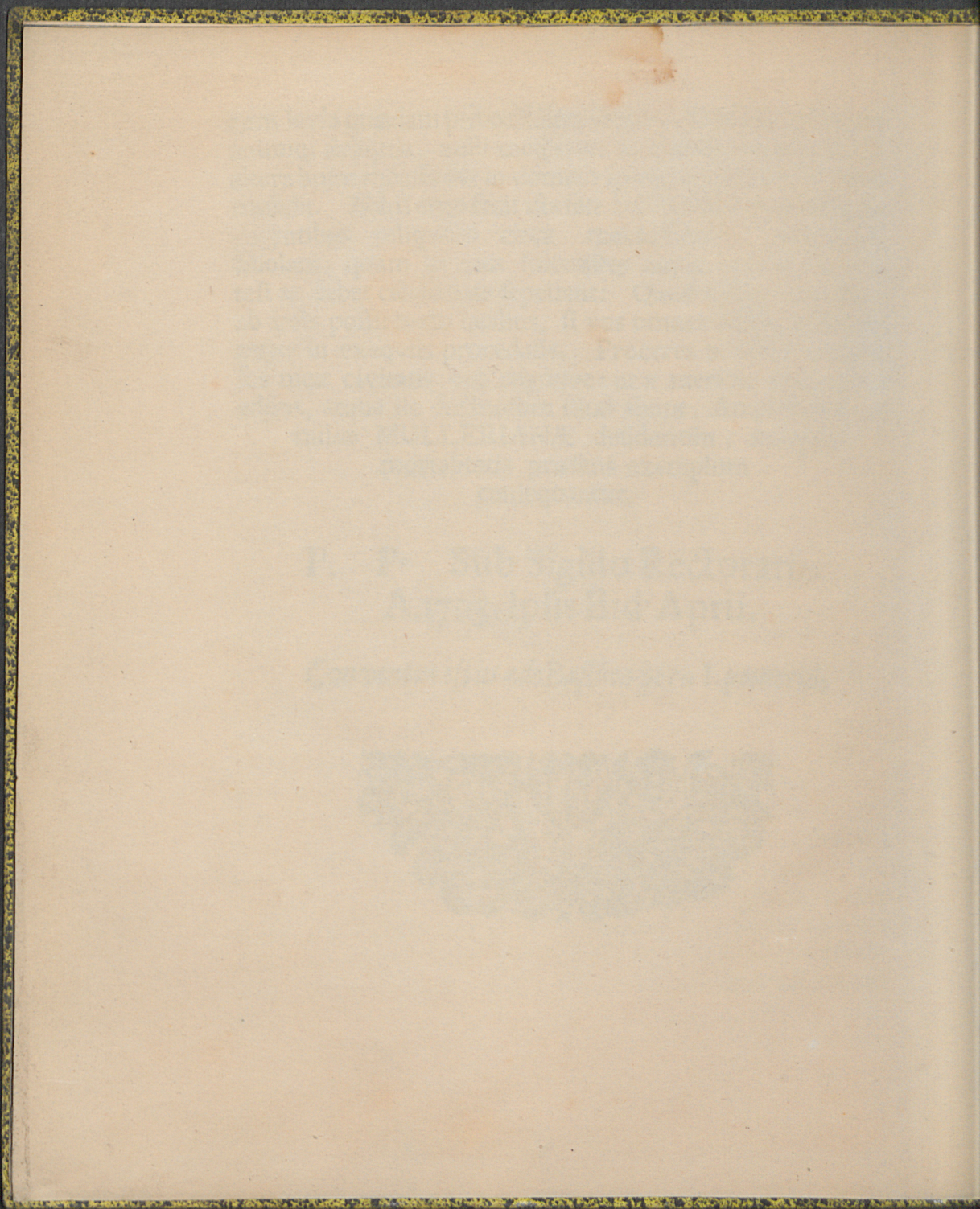
Conventus est in ade Basilica hora I. pomerid.

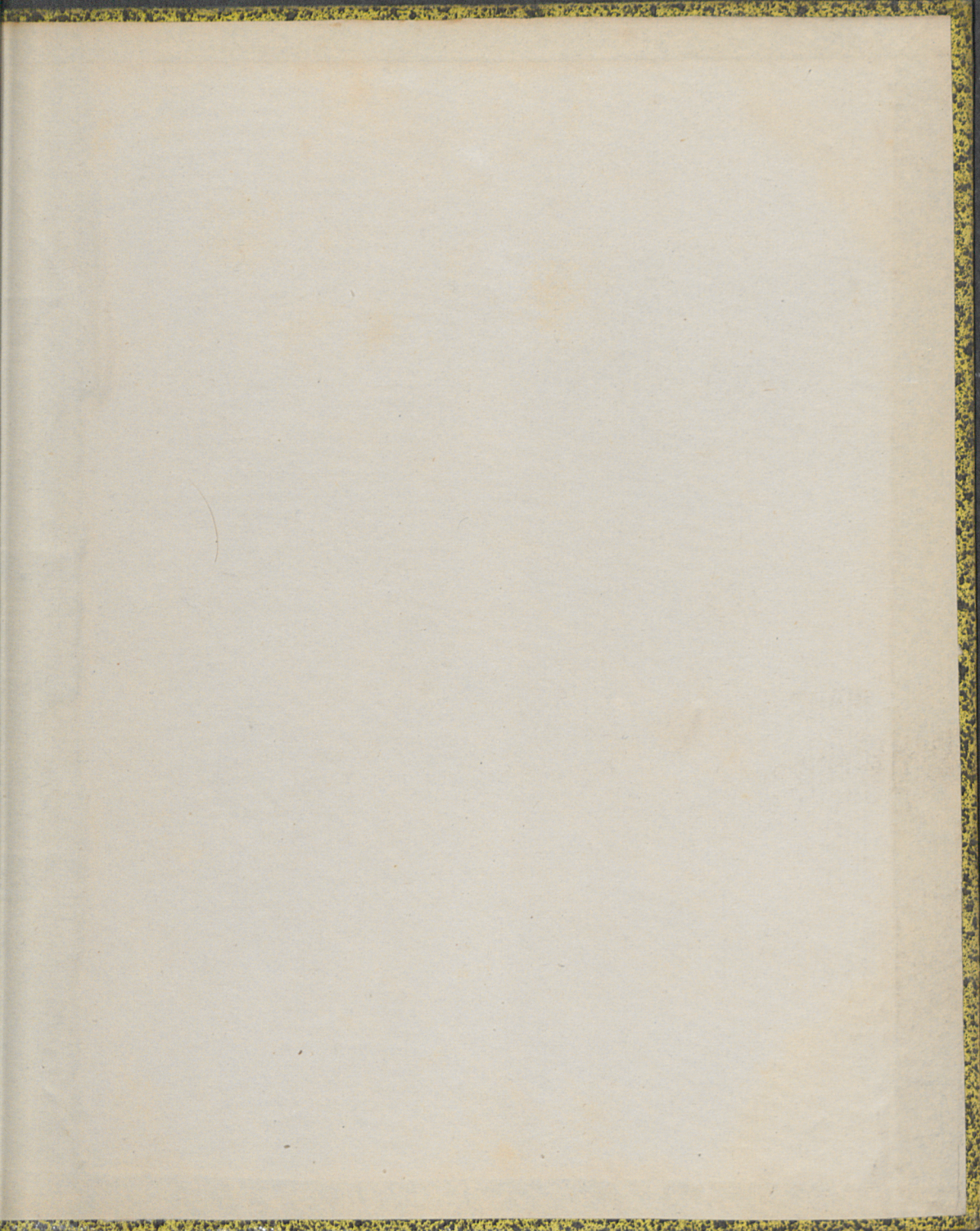

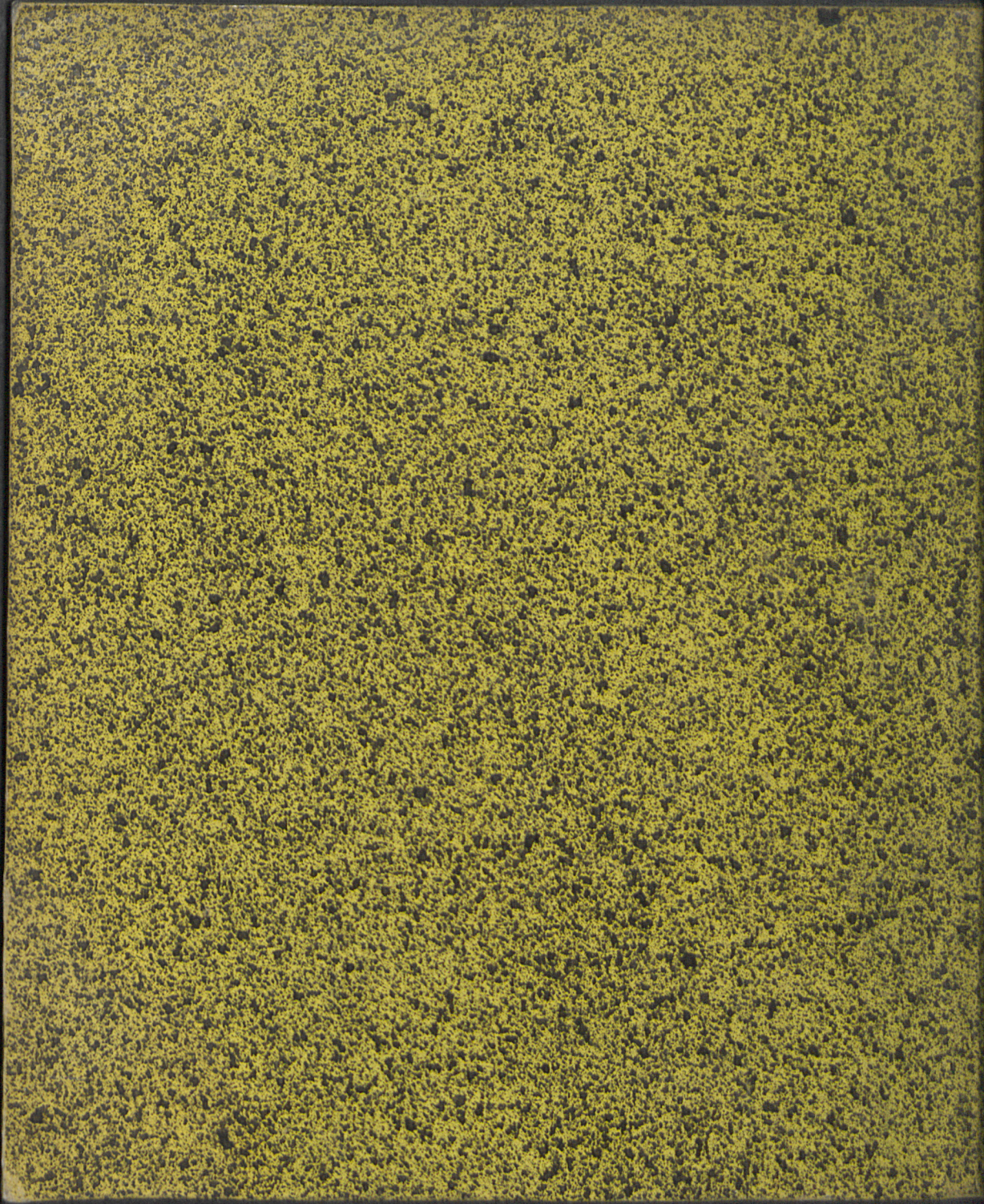

prolem, eam post quinque, jam paratas liberis
nunc efferendam habent. Quamquam, dum
centi isthac plaga convalescent, non dubito
mum sint inducturi: Satius esse, quod DEO
ximo, (cui sane soli fieri debet & sacrum esse
berorum suscipimus, educamus, alimus at
quæ fidei commiserat, illibata ac intemerata
& prolem teneram, antequam e seculi contag
traxerit, ingenuam ad meliores transmiserit
illos, & quasi stella primæ magnitudinis emic
HENRICUS MULLERUS: Cui quidem V
nostra debeat ætas tum demum fiet ut appar
eundem cœli fulgore circumfusum penitus
tum conspicabimur. Is autem nostræ avus
GARETA ELISABETHA SIBRANDIA
anum atque Sibrandianum nomen in generis
dopulore sufficiunt mihi si quidem non in
in maximis apud nos nominibus locum habe
illalucem Nonis Decembribus A. 1696. atque
tibus delicias, generi suavissimum nomen
(quod de omnibus meruit familia) Mulleriano
cupiant suave spectaculum, ipsique ecclesia
novellam civem attulit. Sexennium ergo est
mensium (si triduum adimas) excessum quod v
sed satis tamen: quia bene vixit & beate mor
ceres sane eum brevi hoc temporis decursu
ejusque plenioresexplevisse numeros. Cum
infantiam deposuit: cum secundo autem ex
egressa in solidiorem paterni amoris spem
tertio anno virilem quasi ætatem deposuit; qu
rudimentis fidei Christianæ iisque tum aliq

Copyright 4/1999 VxyMaster GmbH www.vxymaster.com

Vierfarbselector Standard - Euroskala Offset

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 W X Y Z

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V

Focus

Balance

ceptis quasi Christo Servatori nubilis evasit: quarta ætas
 sequenti anno continetur, quo omnia jam firmiora
 habuit probæ indolis ac optimæ spei indicia: Quinto au-
 tem anno quasi deteri cœperunt vires ac pristinus vigor
 deficere; quando prima semina exitialis morbi passim emer-
 serunt: e sexto deniq; anno, qui ipsi fere perpetuo ægræ
 agendus fuit, quasi ex prostrata Senectute properavit ad
 mortalitatis terminos. Quæ intra tot monades annorum
 his vitæ miseris. Quæ a fuit, quot aliis annumerantur
 vulgo annorum. Dicere nunc possem, quantum
 in illa fuit moribus elegantia, quanti-
 in ver- materno pectore complexus,
 40 am festivos oculis atque
 30 præstantia, quibus erga
 20 adversus omnes gra-
 10 tu, vel venusto risu,
 0 mentemq; mole-
 50 multa plura affer-
 40 lore posset fieri
 30 as, atqve vobis mo-
 20 in oppetierit, recensebo.
 10 a primum non tam male ha-
 0 ri impeti cœpit: qui principium
 ha- ne materiæ ac humorum acrium in-
 inte- gine. Hinc stomachum atq; intestina acutis.
 fimis- bus iape exerceri sentiebat; quocum diarrhæa
 frequens, crebri ad vomendum impetus, nausea jugis, per-
 petua præcordiorum anxietates, vehementiores singultati-
 ones, pruritus narium, invadens per intervalla febris, ardo
 res continui qui partes masculosas de pacebant plane atq; alia
 conjuncta tuere accelerandæ mortis instrumenta: quæ
 cum

